

Maj 1918, som offentliggjordes samtidig med en yderligere Indberetning af 20. Januar 1919 ved en foreløbig Beretning angaaende Komiteens Virksomhed den 1. Februar s. A. Denne Beretning blev endvidere tilstillet en Række udenlandske Rege-
ringer samt omdelt i Rigsdagen.

Efter at Pagten for Folkenes Forbund var bleven offentliggjort i et første Ud-
kast af 14. Februar 1919 og dernæst i sin endelige Formulering af 28. Juni s. A., har Komiteen efter yderligere Forhandlinger med Komiteerne i de to andre nordiske Lande i Januar 1920 afgivet den vedlagte *Betænkning*, hvori Komiteen efter en nærmere Redegørelse for Forbundspagtens enkelte Bestemmelser og disses Rækkevidde enstemmigt tilraader, at den danske Stat modtager den i Tillæget til Forbundspagten indeholdte Opfordring til indenfor den fastsatte Frist at træde ind i Folkenes Forbund.

Idet i øvrigt henvises til denne Betænkning med Bilag og særlig de deri omtalte Forhandlinger i Paris i Marts 1919 mellem Delegerede fra de neutrale Lande og en af Fredskonferencen nedsat Kommission, skal der angaaende de enkelte Bestemmelser i Forbundspagten bemærkes følgende:

Artikel 1 indeholder de nærmere Regler om Adgangen til Forbundet. Det fremgaar deraf, at foreløbig kun de allierede og associerede Magter samt de i Tillæget nævnte neutrale Magter er berettiget til Optagelse. En Flerhed af folkerige Stater staar saaledes indtil videre udenfor Forbundet. Af de allierede og associerede Magter har blandt andet de nordamerikanske Forenede Stater endnu ikke erklæret sin Tilslutning dertil. Den danske Regering er af den Opfattelse, at Forbundspagtens Ide kræver, at der i en nær Fremtid aabnes Adgang for alle civiliserede Stater og navnlig alle Stater i Europa til at indtræde i Forbundet, og nærer det Haab, at en saadan Optagelse af disse Stater vil finde Sted. Artiklerne 2—7 omhandler Forbundets tre vigtigste Organer, nemlig Delegeretforsamlingen, Raadet og det faste Sekretariat. Artiklerne 8—17 giver Bestemmelser om Rustningernes Begrænsning, fredelig Bilæggelse af mellemfolkelige Stridigheder og Midler til at haandhæve Forbundsforpligtelserne. Den i Artikel 8 omhandlede Indskrænkning af de nationale Rustninger til den laveste Grænse, som er forenelig med den nationale Sikkerhed og med Haandhævelse ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige For-

pligtelser, er at forstaa saaledes, at Forbundspagten derved tilsigter at modarbejde Rustningerne, men ikke at foreskrive en Pligt for Forbundets Medlemmer til at vedligeholde et vist Mindstemaal, hvorunder Rustningerne ikke maa indskrænkes. Forbundspagten forudsætter dog som et Faktum, at der hos de enkelte Stater findes en vis Militærstyrke.

Artikel 10 begrænser udtrykkelig Forbundets Beskyttelse for de enkelte Stater til at gælde overfor Angreb udefra og kan følgelig ikke paaberaabes som Grundlag for en Indblanding i Staternes indre Anliggender. De enkelte Staters Sevlstændighed saavel udadtil som indadtil sikres endvidere ved Bestemmelserne i Artikel 1, 2det Stk., hvorefter Udtræden af Forbundet kan finde Sted efter et forudgaaende Varsel af 2 Aar, Artikel 4, 5. Stk., hvorefter ethvert Forbundsmedlem, som ikke er repræsenteret i Raadet, skal indbydes til at sende en Repræsentant til at deltage som Medlem i ethvert Møde af Raadet under Behandlingen af Spørgsmaal, der særlig vedrører dette Forbundsmedlems Interesser, Artikel 5, 1. Stk., hvorefter der til Delegeretforsamlingens og Raadets Beslutninger i Almindelighed kræves Enstemmighed, Artikel 15, 8. Stk., hvorefter Raadet ikke er berettiget til at foreslaa nogen Løsning med Hensyn til Spørgsmaal, som ifølge mellemfolkelig Ret alene henhører under den enkelte Stats egen Myndighed, samt Artikel 26, 2. Stk., hvorefter det staar ethvert Forbundsmedlem frit for ikke at antage Ændringer, som maatte blive foretagne i Forbundspagten, i hvilket Tilfælde det dog ophører at være Medlem af Forbundet.

Artiklerne 12 og 13 medfører ingen ubetinget Forpligtelse til i alle Tilfælde at lade mellemfolkelige Tvistigheder afgøre ved Voldgift. Drejer det sig om en Strid, der kan føre til et Brud, skal Sagen dog gøres til Genstand enten for Voldgift eller for en Undersøgelse af Raadet. Den i Artikel 16, 1. Stk., hjemlede Forpligtelse til at tage Del i Anvendelse af økonomiske Tvangsmidler maa forstaas saaledes, at denne Deltagelse kun kan forlanges i de i Artiklerne 16 og 17 omhandlede, nøjagtig angivne Tilfælde. Reglerne i Artikel 16, 2. Stk., om militære Tvangsmidler er ikke at forstaa saaledes, at der kan stilles Krav til de enkelte Stater om at tage Del deri med militære Kontingenter. Der er alene givet Raadet en Ret til at stille Forslag, som de enkelte Stater maa være beretti-